

ГОСПОДАРТ НА ПЕПЕЛИЩАТА

РИЧАРД ФОРД

ГОСПОДАРТ
НА ПЕПЕЛИЩАТА

КНИГА ТРЕТА
СТИЙЛХЕЙВЪН

Артлайн Студиос
София, 2021

RICHARD FORD
LORD IF ASHES
copyright © 2015 Richard Ford
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ГОСПОДАРЯТ НА ПЕПЕЛИЩАТА

Студиото на А 2021

Всички права запазени.

Автор: Ричард Форд

Превод: © 2020 Боряна Даракчиева

Редактор и коректор: Стоян Христов

Художник на корицата: Ясен Стоилов

Предпечат и печат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1421

кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4

тел. +359 2 411 00 02

artline-store.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-250-4

*На Лин, Джоузи, Хамии и... Пол ли беше?
Все не мога да запомня!*

ПРОЛОГ

Под заслона от кожи беше тъмно и тихо, почти цареше покой. Нищо не помръдваше, само едно парче кожа се беше разместило през нощта и пропускаше на пресекулки изгревната светлина в палатката, докато се развяваше леко на бриза.

Енделион вдиша дълбоко и усети соления дъх на влажна плът и секс. По купчините кожи около нея лежаха неколцина воители хурти. Всички спяха дълбоко, изтощени от дългата нощ. Тя се усмихна при спомена. Те много усилено се стараеха да издържат, но тя беше елхарим и дори половин дужина от тях не можеха да задоволят апетита ѝ.

По гърба на този, който лежеше до нея – не му знаеше името, не ѝ трябваша имената им – личаха следите от ноктите ѝ, дълбоки и червени на бледата му плът. Той беше красавец, с гладка за хурт кожа, лицето му не беше обезобразено от война и насилие. А това бе необичайно за тяхната раса. Отне ѝ доста време да намери такива момчета. Хуртите се славеха с грозотата си, но след доста търсене успя да подбере сред най-младите и най-силните. Никой не ѝ отказа. Никой не посмя.

Тя прокара пръст по една от драскотините на кожата му. Момчето се размърда, но не се събуди. През нощта беше извикало, когато тя го беляза, когато заби пръсти в плътта му, предизвиквайки го, разпалвайки похотта му. Той беше добър; един от най-добрите и най-усърдните. Беше съвсем подобаващо да го дари с такъв боен белег. Хуртите обичаха белезите си.

Някакъв шум отвън я накара да забрави за пресъхналото гърло и замаяната си глава. Стържене на камък по стомана.

Енделион се надигна от купчините кожи и ловко прекрачи телата около себе си. Откри дрехите си в един ъгъл, бързо се облече, обу си ботушите, запаса меча на кръста си и се наметна с една кожа заради студения зимен въздух. Хвърли последен развеселен поглед към изтощените тела в палатката, отвори кожата на изхода и излезе сред слабата утринна светлина.

Той седеше на по-малко от двајсетина ярда от нея и сякаш сияеше, макар че слънцето бе скрито зад мрачни облаци. Енделион не можа да сдържи усмивката, си когато тръгна към него. Гледаше как той наточва острието си, прокарва точилото по стоманата от Ривърлендс. Макар да бяха на хиляди мили от дома си на север, когато видеше Азреал, сякаш никога не си бе тръгвала. Той беше домът за нея. Всичко, което желаше.

Разбира се, никога не би му го казала. Преди години можеше и да му признае предаността си към него; и може би тогава щяха да се обрекнат един на друг. Но това време отмина. Тя беше Арк Магна, воин, предан на меча, роден да убива. Азреал беше субодай, тих наблюдател в нощта, пратеник, който носи вест от господаря си и понякога с нея идва и дарът на смъртта. Съюзът между тях беше забранен, но това не бе попречило на Енделион да си доставя удоволствие с него много пъти. И какви невероятни нощи бяха това.

Тя остана известно време така, търпеше студа, за да го гледа как работи. Брусът пееше по стоманата, острието се провикваше с всеки замах, сякаш от радост. Как би искала да накара и Азреал да пее така от радост отново, да усеща плътта му до своята, да чува как виковете му от похот се сливат с нейните. Това бе почти неустойимо изкушение.

– Цяла сутрин ли ще стоиш там? – попита накрая Азреал, без да се обърне и да спре работата си.

Енделион почти се засмя. Разбира се, той знаеше, че го гледа. Малко неща оставаха незабелязани за субодая Азреал.

– Мога да стоя и да те гледам, докато Небитието ме призове – отвърна тя.

Той само поклати глава и плъзна бруса по меча си за последно. С едно бързо движение се изправи, завъртя меча в ръката си и сърчно го плъзна в ножницата.

– За нещастие и двамата не можем да чакаме Небитието, любима. Господарят ни вика.

Енделион едва потисна вълнението си, когато той я нарече „любима“, но не каза нищо и го последва през лагера. Ако Амон Туга наистина ги викаше, би било лудост да го оставят да ги чака.

Тя вървеше близо след Азреал, докато той минаваше през лагера на хуртите. Бяха тук почти от седмица и лагерът започваше да смърди на немити тела и гнило месо. За тези диваци не беше добре да прекарват толкова време заедно, без да има с кого да се бият. Амон Туга беше обединил деветте племена, но старите вражди още горяха и през последните дни имаше много кървави сблъсъци. Енделион обичаше насието и гореше от желание да се включи в битките, но господарят ѝ бе забранил. Той не би търпял несъгласие сред редиците си, не и докато Стийлхейвън не паднеше. За всеки убит от гняв, друг бе езекутиран лично от него, но въпреки това нищо не можеше да потуши жаждата за убийство сред хуртите. Почти триста глави вече бяха набучени на копия и гледаха към обсадения град.

Навътре в лагера имаше огромно дървено укрепление, в което държаха окованите един за друг пленници. Смяташе от тях беше по-ужасна от тази на хуртите и те наистина бяха жалка гледка. Енделион не можеше да откъсне очи. Пленниците бяха символ на силата на господаря ѝ, на неговите победи, откакто дойдоха по тези гнусни земи. Някога горди воители, те сега бяха унижени, лишени от оръжия и брони, пребити и умиращи от глад. Всеки ден от страданието им беше ден, в

който господарят ѝ се издигаше над тях. Тяхната смърт издигаше властта и репутацията му още повече.

Азреал извърна глава, докато минаваха покрай укреплението. Тя се усмихна на негодуванието му. Състраданието беше рядко срещано сред субодаите, но Азреал не си позволи да страда дълго за пленниците. Той смяташе това за безсмислено и не ценеше състраданието. Някои биха го сметнали за слабост, но Енделион много добре знаеше колко смъртоносен е той. Защото макар да показваше милост към слабите и безпомощните, Азреал не знаеше милост към онези, които се изправяха с оръжие срещу него.

Докато вървяха през лагера, чуваха стържене на триони и удари на чукове. Бяха подбрани хурти с такива умения, за да изградят бойни съоръжения за Амон Туга – огромни обсадни кули, балисти, катапулти и други подобни. Енделион бе изненадана колко умело свирепите хурти се справят с подобни дейности, но тя бе подценила уменията им и в други отношения и бе изненадана от способността им да се приспособяват.

Двамата слхарими превалиха билото и видяха, че земята продължава да се издига пред тях. На върха на следващото възвишение имаше вятърна мелница, която стърчеше самотна на фона на утринното небе. Платната ѝ бяха изгорени до парцали от съгледвачите хурти, които първи бяха стигнали до тази позиция. И до тази тъжна развалина чакаше техният господар, Амон Туга.

Той стоеше неподвижен като мелницата, вираше се над полетата на Свободните държави към града, който беше крайната му цел. В краката му бяха двете хрътки, Астур и Сул, едната дъвчеше животинска кост, а другата гледаше зорко към Енделион и Азреал.

Когато се изкачиха на хълма, Енделион видя, че там са и останалите генерали. Брулмак Тар чоплеше нервно покритото си

с белези лице и изглеждаше ядосан, сякаш елхаримите го бяха накарали да чака. Волкан Бруди, с косматото лице и гъстата коса, също ги гледаше с омраза, макар че стоеше неподвижно като Амон Туга. На стената на мелницата, почти скрит в сенките, се облягаше Стиргор Грамадата, отпуснал ръце върху меча и секирата на колана си. Енделион не успя да разчете нищо на лицето му; той изглеждаше безразличен към предстоящата касаница, но тя добре знаеше колко е умел в битка, колко голяма е кръвожадността му и, че я очаква с нетърпение.

Азреал първи коленичи пред принца. Енделион го последва и усети как влагата от тревата се просмуква в кожените ѝ панталони. Известно време Амон Туга продължи да се взира на юг, без да обръща внимание на своите охранители елхарими и на хуртските вождове. През цялото време едното куче все така ги гледаше, а другото хрускаше кокала. Енделион вдигна очи и забеляза, че костта в устата на кучето не е животинска, а бедрена човешка кост.

– Станете – каза Амон Туга, без да се обръща. Златните му очи още се взираха в града, сякаш той бе построен от всички скъпоценности на Ривърлендс.

Елхаримите се изправиха и Енделион се озърна към Азреал, но не разбра какво става. Нима просто щяха да стоят тук и да се възхищават на Стийлхейвън отдалече? Всички знаеха защо са дошли; а наблюдаваха града от дни, без да изстрелят и една стрела. Какво следваше?

– Моите кораби, прекосяващи Мидрал, пристигнаха – каза накрая Амон. – Ще започнат обстрел по залез. Това ще е знак за нас да нападнем от север.

– Най-накрая – изръмжа Брулмак Тар на гърления хуртски език. Енделион си помисли, че е много глупаво от негова страна да говори, без да го питат, но очевидно през изминалите седмици Амон Туга се бе научил да търпи донякъде волностите на своите свирепи воители. Те бяха варвари и никога

нямаше да възприемат традициите и маниерите, които се изискваха от воините елхарими.

Амон Туга се обърна и Енделион видя, че той се усмихва. Русата му коса сияеше над красивото лице, ритуалните белези и изгаряния по гърдите и ръцете личаха ярко на бронзовата му кожа.

– Знам, че нямате търпение – каза той. – Всички се сражавате усилено много дълго и спряхте, точно когато целта е вече пред очите ни. Тази нощ търпението ви ще бъде възнаградено. Чакането приключи.

Енделион я досмеша при тези думи. Макар че бяха тук от почти шест дни, хуртите не чакаха; те се биеха и се чукаха, сякаш животът им зависи от това. Говореше се, че Брулмак Тар вече е избил десетина от своите, толкова бил нетърпелив за битката.

Амон Туга погледна Азреал.

– Как вървят приготовленията ти? – попита той.

– Ще бъдем готови, мой принце – каза Азреал. – Обсадните машини ще бъдат готови до залез. Намерихме място западно от града, воините ни вече извършват приготовленията, както наредихте.

Амон Туга кимна.

– Добре. Важно е да започнем атаката сега. Не можем да чакаме повече. Баштата на убийците са провали и кралицата на този град е още жива. Ще победя Стийлхейвън и ще взема короната ѝ в ръцете си.

Въпреки думите му, Азреал поклати глава. Искаше да каже нещо, нещо, което Амон Туга вероятно не искаше да чува. За миг Енделион едва не посегна да го спре, но беше твърде късно.

– Господарю, трябва да попитам – каза Азреал със сведена глава. – Имаме предимство. Градът е откъснат по суша и море. Това кралство е разкъсвано от вражди и другите благородници няма да му се притекат на помощ. Защо да нападаме? Защо

да правим тази саможертва, когато можем просто да изчакаме да умрат от глад? Да ги принудим да се предадат?

Енделион чу как един от хуртските вождове изсумтя с отращение при мисълта, че може да оставят врага да умре от глад, вместо да се бият, но тя бе по-притеснена от реакцията на Амон Туга. Той рядко позволяваше някой да оспорва решенията му, дори на любимеца си Азреал.

Принцът се взира известно време в своя асасин и Енделион се изплаши от най-лошото. После на лицето на господаря ѝ се появи усмивка.

– Говориш разумно, братко – каза накрая Амон Туга. – Но не е достатъчно да ги уморим от глад и да получим остатъците. Искам да ги унищожим. Да ги избием. Искам да ходя по разрушените му камъни и да газя строшените кости на изкланите му защитници. – Гласът на Амон Туга се извиси и двете кучета настръхнаха, усетили гнева на господаря си. – Искам кралицата им да страда в ръцете ми. Искам да стъпча разбитата ѝ корона с краката си. – Енделион виждаше златния огън в очите му. Устните му се извиха в налудничава усмивка и в крайчетата им изби слюнка. – И ще получа това през следващите четири дни, каквото и да пожертвам. Дори и всеки хурт от войската ми да загине. Дори и *ти* да загинеш, прекършен и смазан в прахта. – Наведе се и се вгледа в Азреал, който издържа погледа му само за миг.

– Да, мой принце – отвърна Азреал и сведе глава.

Амон Туга не каза нищо повече, обърна се отново към Стийлхейвън и се вгледа в него, така близък и все още недосегаем.

Енделион и Азреал се отдръпнаха и оставиха господаря си на мислите му. Преди да тръгнат надолу по хълма, Енделион видя, че Брулмак Тар и Волкан Бруди се хият на малодушието на Азреал. О, как ѝ се искаше да ги накаже заради тази обида, но така само щеше да разпали още повече яростта на Амон Туга и едва ли щеше да оцелее.

– Доволен ли си от себе си? – прошепна тя, докато слизаха към лагера.

– Трябваше да го кажа – отвърна Азреал. – Ние имаме предимство по всички доктрини за обсадна тактика. Унищожаването на града ще ни струва скъпо.

– И все пак ще го последваме – каза тя.

Азреал спря при тези думи и се обърна да я погледне с красивите си очи. Беше гневен, това бе очевидно, но тя искаше да го сграбчи и да целува устните му до кръв.

– Да, ще го последваме – каза той. – И в смъртта, ако трябва. Тя усети как усмивката бавно изчезва от лицето ѝ.

В Ривърлендс преди две години, когато мъжът, когото сега наричаха Амон Туга, беше прогонен, за тях като че ли нямаше друг избор, освен да го последват. Той беше техен господар и, въпреки че предаде кралицата, собствената си майка, те още бяха свързани със своя принц. Бяха му се заклели в безусловна вярност, но след като напуснаха родината си, в ума ѝ започнаха да се прокрадват съмнения. Сега, така далече от дома, тя започваше да поставя под въпрос предаността си. Тя беше Арк Магна, несравним воин, всички се страхуваха от нея и я почитаха. А сега сякаш бе само една от ордата на Амон Туга. Заменяма като останалите.

– Следваш го като овца – каза Енделион, като не успя да скрие гнева в гласа си. – Защо дойдохме тук? Ние сме опозорени като него, нищо не му дължим.

– Той още е нашият принц. – Азреал сякаш се опитваше да убеди в това и себе си.

– И ще ни поведе към смъртта. И защо? Заради някакъв грозен смърдящ град на хиляди мили от дома? За мен това не е основателна причина.

– Това не е единствената причина. Ние сме тук, за да си върнем загубеното. Да изгради отново името си и в Ривърлендс да чуят отекването му. И тогава ще разберат, че са го

прогонили несправедливо. Той е крал и онези, които го подкрепят, са крале заедно с него.

Енделион виждаше светлината в очите му, чуваше огъня в гласа му. Той като че ли не бе изгубил усърдието си, докато на нея почти не ѝ беше останало такова. Как да го убеди, че това са глупости? Той нямаше да я послуша, ако му кажеше неприятната истина, – че мъжът, който се нарича Амон Туга, се опита да узурпира короната на Ривърлендс от брат си, законния наследник, и не успя. Това, което Азреал наричаше „несправедливост“, всъщност беше милост. Кралицата трябваше да отсече главата на сина си, вместо да го изпрати в изгнание. Но Енделион знаеше, че Азреал не иска да чува това.

– Прав си – каза му с усмивка, като се надяваше, че той няма да проникне през маската на изражението ѝ. Не беше добре да спориш с Азреал, когато е така разпаден. – Ние положихме нашите клетви и трябва да служим. Дори това да означава смърт.

Азреал ѝ се усмихна.

– Ти няма да умреш. Никой не може да се мери с теб.

И тогава я остави наред лагера, с миризмата на дима от огньовете в студения утринен въздух. Тя погледна към града в далечината, сив и внушителен на фона на тъмното като метал небе, и се запита дали е прав, или там я чака някой, който може да я победи и да остави тялото ѝ да гние в тази студена и сива земя.

ЕДНО

Напоследък закуската бе доста оскъдна и Уейлиън Грим не съжаляваше, че я пропусна. Макар че не беше типично за него да пропуска хранене, особено след премеждията му в планината Криега, когато едва не умря от глад, просто не можеше да се накара да яде. Наближаваше битка, битка, която можеше да сложи край на целия му свят, и възелът в стомаха му бе така огромен, че не оставяше място за воднистата овесена каша.

Взираше се на север през прозореца на стаята си. Вероятно не беше най-подходящото занимание при тези обстоятелства – да гледа безнадеждно към ордата, която всеки миг ще унищожи града. Но какво друго да прави? Да се опитва да не им обръща внимание? Да им предложи чай и сладкиши? Да бяга като подпален?

Последното вече беше невъзможно. Последният кораб бе отплавал от пристанището преди три дни, а през нощта огромна флотилия блокира залива на Стийлхейвън. Пътят на север беше препречен от орда свирепи главорези и кой знае какво се криеше на изток и на запад. Уейлиън не можеше да отиде никъде, дори да искаше.

Просто ще си стоиш и ще чакаш битката да започне, нали, Грими?

Но кога щеше да започне тази проклета битка? Хуртите само си стояха там, палеха нощем огньовете си, пееха погребалните си песни. Бяха успели да изплашат до смърт всички в града, но все още не нападаха.

Вероятно Амон Туга се е отегчил. Сигурно е видял внушителните порти на Стийлхейвън и е размислил.

Уейлиън бе сигурен, че нищо подобно не е станало.

Амон Туга бе изминал толкова път, за да завладее Стийл-хейвън. Нямаше начин да си тръгне без бой.

Уейлиън изми лицето си в легена със студена вода и облече робата си, преди да излезе от стаята и да тръгне по огромното стълбище, което се виеше през сърцето на Кулата на Магистрите. Коридорите бяха пусти още от появата на Амон Туга. Там, където преди постоянно се чуваха разговори, сега имаше само тишина. Атмосферата на усърдие бе заменена с желязна решителност, която като че ли тегнеше в цялата кула сега, когато неговата господарка, магистра Гелредиди, беше мобилизирала архигосподарите за своята кауза.

Не беше лесно. Господарката му беше събрала най-великите магьосници в Свободните държави чрез хитрост и изнудване и Уейлиън ѝ помогна в това. Можеше само да се надява, че когато всичко приключи, няма той да посрещне яростта им.

Не се тревожи за това сега, Грими. Първо трябва да оцелееш сред четирийсет хиляди хурти, които ще отприщят ада над този град. Най-вероятно ще си мъртъв много преди някой от архигосподарите да има възможност да ти отмъсти.

Докато слизаше по дъбовото стълбище, Уейлиън чуваше сумтене и дрънчене на оръжия. Един от етажите беше напълно разчистен от писалища, лавици и други мебели, за да бъде превърнат в тренировъчна галерия, където се биеха Рицарите на Гарвана. Тренировъчният им плац в двора на кулата се използваше от архигосподаря Дренан Фолдс и неговите чираци, където неопитността им в магията нямаше да нанесе толкова поражения. Заради това Рицарите на Гарвана тренираха вътре и дрънченето на оръжията им кнътеше из древната кула.

Уейлиън спря на стълбите и ги погледа през една арка, докато налитаха един към друг с мечове, копия и глефи. Изумяваше се на силата и уменията им – дори и с тежките брони, те се биеха с такава скорост и ярост, че главата му се замаиваше. Беше

гледал как Драконовата стража тренира по пътя от планината Криега и ги мислеше за яростни и смъртоносни воители. Рицарите на Гарвана им бяха равни по сила и ярост, но ги надминаваха във финеса и пъргавината. Не му се щеше обаче да определя кой от двата ордена рицари са по-умелите убийци.

Той стоя и ги гледа почти хипнотизиран, докато една фигура мина през входа и блокира видимостта му. Лусен Калвор се обърна бавно и го изгледа, извил тъмните си вежди. Още не беше ясно дали Калвор знае кой е помогнал на Гелредида в заговора ѝ срещу архигосподарите. Не се знаеше дали е наясно, че Уейлиън събра доказателствата за това, че той е убил стария си учител, за да заеме мястото му сред архигосподарите. Беше ясно обаче, че Калвор не питае топли чувства към магистра Гелредида и следователно едва ли харесваше особено и Уейлиън.

Сигурно и той като останалите си мисли, че ти си нейното паленце, Грими. Хората не харесват чуждите паленца; винаги оставят косми и завират смрадливите си задници където не трябва.

Уейлиън извърна поглед и забърза по стълбите. Усещаше как тъмните очи на Калвор се взират в него, но не искаше да знае какво си мисли архигосподарят. Беше сигурен, че не е нещо хубаво.

Със спускането му по стълбите звънтенето на оръжията затихваше, но беше заменено от спорещи гласове. Колкото повече се приближаваше към тях, толкова повече му приличаха на крякане на гъски, които се къват една друга заради храна.

Спря, когато стигна до източника на шума, и погледна през отворената врата на огромната зала с дървена ламперия. В центъра ѝ седеше архигосподарят Кранок Маргил, обграден от десетина магистри, които говореха едновременно и го заливаха с възраженията си.

„Ще избият всички ни.“ „Трябваше да се спазариш с елхарима!“ „Няма смисъл, трябва да бягаме!“ „Твърде стар съм, за да се бяя!“ „Аз не мога да се бяя, имам ишиас.“

Трябва да се признае на Кранок, че изтърпяваше тази какофония с мрачна упоритост и отбиваше всяко паникьосано оправдание като опитен боксьор.

Уейлиън си спомни как Гелредида възложи на стареца задачата да събере ветераните магистри. Тогава тя бе казала, че те ще последват Кранок, защото го уважават. Като ги гледаше сега обаче, Уейлиън се съмняваше в това. Все пак архигосподарят не поддаваше пред оплакванията им и те, изглежда, щяха да се включат в битката, без значение дали го искат.

Когато стигна до края на огромното стълбище, Уейлиън спря пред двойните врати, отворени пред него. Чуваше запovedите във вътрешния двор и не бързаше да излезе пред погледите на другите чираци и техния учител. През последните дни Дренан Фолдс беше събрал всички чираци, останали в кулата, преценяваше способностите им и ги тренираше сурово в онази област на Изкуството, в която бяха най-вещи. Това бяха много тежки дни и никой не остана невредим. Ако имаше някакво съмнение в опасностите при проникването през Воала за необучените, то отдавна бе разсеяно. Воалът криеше цялата магия на света в лоното си и впрягането ѝ беше опасно дори за опитните магистри. За чирак това често водеше до катастрофа.

Уейлиън бе чул, че едно момче на име Микаел се е задавило със собственото си повръщано, след като опитало особено коварно заклинание. А едно момиче, не ѝ знаеше името, умряло с писъци, като си скубело косите, докато не издъхнало. Нищо чудно, че Уейлиън не беше особено обичан от другите чираци, след като ги изложи на подобен риск.

Не че беше виновен той. Магистра Гелредида настоя той да бъде пощаден от опасностите на преждевременното обучение. Но нямаше смисъл да обяснява това на Дренан и неговите

ученици. За тях той беше несправедливо покровителстван. Нямахше значение, че *искаше* да изучава Изкуството, *искаше* да се обучава заедно с тях, за да може да посрещне хуртите с възможно най-много умения в магията и да ги накара да побягнат ужасени към северните си степи.

Няма значение. И без това всички те мразят. Ти нямаш приятели тук, Грими. Но пък и никога не си ги имал все пак.

Когато вече не можеше да отлага повече, той излезе в сивото утро и огледа двора. Гелредида щеше да го чака и не биваше да закъснява.

Вниманието му бе привлечено от редицата чираци с роби. Те се взираха в архигосподаря Фолдс, който ги инструктиреше. Срещу тях имаше редица чучела. Безликите им глави бяха намазани с бойни краски, за да представляват свирепите хурти. В левия край на редицата имаше стърчеше почерняло обгорено чучело.

Дренан държеше парче въглен, а робата му беше изцапана с черно.

– Ще усетите, че става горещо – каза той, като се взираше с единственото си око в чираците, другото беше млечнобяло като облачното небе. – Но не се плашете, няма да ви изгори. Ще изгори само мишената ви. – И той посочи с дебелия си пръсти към редиците чучела. Димът, който се издигаше от онава в левия край, потвърждаваше думите му. – Е, кой ще е първи?

Дренан изгледа с очакване поверениците си, но като че ли никой не искаше да се кандидатира. Тишината се проточи, Дренан се взираше с различните си очи в чираците – едното сякаш гореше от възмущение, а другото се впиваше в лицата им.

– Аз – каза едно момиче, което Уейлиън не познаваше. Тя пристъпи напред възможно най-уверено, но беше очевидно, че се страхува. Трябва да беше по-голяма от Уейлиън и по-добре обучена в Изкуството – *то кой не беше*, – но бе миниатюрна, а късата коса ѝ придаваше момчешки вид.

Дренан и подаде въглена и тя го взе, после пристъпи към редицата чучела.

– Концентрирай се – каза архигосподарят. – Когато призоваваш, не просто изричай думите, а ги почувствай. Не просто се концентрирай върху силата си, а я впрегни. Разкъсай Воала. Вземи магията и я направи своя.

Момичето кимна, взираше се в чучелата, като стискаше така силно въглена, че кокалчетата ѝ побеляха. Затвори очи за миг, пое си няколко пъти дълбоко дъх, после отново погледна чучелата. Уейлиън виждаше решимостта в очите ѝ, силата, изписана на дребното лице, зрелостта, знанието, че не бива, не може да се провали.

Докато изричаше заклинанието, тя затвори очи и протегна напред въглена. Уейлиън не знаеше какво означават думите, те му бяха непознати и звучаха странно от момичешките устни, но докато тя ги изричаше, въгленът започна да сияе в бяло. Чу се съскане, когато от юрука ѝ се издигна дим, но тя не показа, че изпитва болка. Очите ѝ се отвориха и сърцето на Уейлиън подскочи, когато видя, че и те горят в бяло като въглена в юрука ѝ, цветът им бе изличен от силите, които беше призовавала.

Чу се свистене и едно чучело в десния край на редицата внезапно лумна в пламъци, отначало сини, а после наситено червени. Жегата беше ужасна и Уейлиън покри очите си, но още с издигането си пламъците умираха и оставяха след себе си само овъглено дърво.

Усмивка се изви на устните му. Вероятно все пак имаха шанс в тази битка. Може би щяха да победят хуртите, щом дори един чирак магистър разполага с такава сила. Но оптимизмът му веднага угасна, защото чу как момичето започва да се дави, сякаш я душаха.

Дренан хукна към нея, когато тя се свлече на колене. Ръката ѝ изпусна въглена, той падна на земята и се търкулна през

двора. Тя започна да се тресе от конвулсии. Очите ѝ вече не бяха бели, а празни и втренчени в небето, в ъгълчетата на устата ѝ избиваше бяла пяна.

– Доведете аптекаря – изрева Дренан и прегърна момичето. Уейлиън само гледаше, изненадан от състраданието, с което архигосподаря държеше момичето. Не беше виждал тази страна на Дренан Фолдс и внезапно изпита пробождането на вина. Неотдавна, по заповед на Гелредида, той помогна да отвлекат сина му. Тогава изглеждаше необходимо; иначе Дренан никога нямаше да се присъедини към каузата на Гелредида, но сега Уейлиън виждаше нещо друго в архигосподаря и то го караше да съжалява за стореното. Преди Дренан приличаше единствено на топка потиснат гняв, а сега го виждаше изпълнен с доброта и грижа. И изпита съчувствие към него.

– Тя явно не се е свързала напълно със своята прозопопея. И последвалото откъсване от Воала често води до ужасни последиствия.

Уейлиън се обърна, когато чу този глас, и видя друг чирак да стои до него. Той беше тънък като камшик, с мазна коса, наресана назад над изпъкнало чело. На острия му нос бяха кацнали очила.

– Ъ? – попита Уейлиън.

Чиракът го изгледа с любопитство.

– Нали си наясно с трансмутациите, които се случват по време на свръхестествено натрапничество?

Разбира се, че не си, Грими.

– Разбира се, че съм – отвърна Уейлиън.

Дренан вече бе вдигнал момичето на ръце и тичаше към кулата, за да намери сам аптекаря.

– Сигурно и ти си тук за инструкции като нас? – попита чиракът.

– Ами... не – рече Уейлиън и се огледа за господарката си. Нямаше я. – Аз чакам един човек.

– Така ли? Някой по-младши, когото да обучаваши в Изкуството си?

Уейлиън поклати глава.

– Не, не това. Аз съм само чирак на... – *Магистра Гелредида. Червената вещица. Която те ползва като прислужница. И те държи далече от останалите чираци, които усъвършенстват Изкуството си, за да могат да са полезни в предстоящата битка, докато ти тичаши по задачи...* – на един магистър с по-особени нужди.

– Ясно – каза чиракът, макар че не беше ясно как му е ясно. – Значи си чирак на магистра Гелредида. – *Май наистина му е ясно.* – Коего означава, че си Уейлиън Грим.

– Да – отвърна Уейлиън и му подаде ръка. – А ти кой си?

– Олдрич Мънди – отвърна чиракът и изгледа протегнатата му ръка, сякаш беше окървавен нож. – Няма нужда от това. Ръцете пренасят всевъзможни бактерии. Най-добре да не ги пипаме.

– Както искаш – каза Уейлиън. Този човек му ставаше все по-неприятен.

Постояха известно време в неловко мълчание, Уейлиън отчаяно търсеше какво да каже. Олдрич обаче явно не се притесняваше от тишината и дори ѝ се наслаждаваше. Уейлиън отвори уста да изрече нещо, неясно какво, когато един познат глас го призова от другия край на двора.

– Уейлиън, ела тук – каза магистра Гелредида, сякаш той я беше накарал да чака, а не обратното.

– Е, трябва да тичам – каза Уейлиън на Олдрич, който отвърна с неискрена усмивка, която не стигна до очите зад очилата. Докато бързаше към магистрата, Уейлиън искрено се надяваше да не го среща отново.

Излезе с магистрата през портите на двора и тръгна през града. По улиците витаеше някакво усещане за опасност, напрежението бе осезаемо сред жителите на Стийлхейвън.

Гелредида не им обръщаше внимание, а Уейлиън се опитваше да избягва изпълнените с надежда погледи, – които сякаш го умоляваха да използва магията си и да ги спаси от ордата, която щеше да ги връхлети.

Той следваше господарката си по обичайния ѝ маршрут. Това беше като ритуал, който тя изпълняваше всяка сутрин от появата на хуртите. Минаваше през града до стената на Източната порта и там се качваше на бойниците. После отиваше на север, до Каменната порта, минаваше покрай стрелците, мечоносците и рицарите на бойниците, покрай шумните отряди милиции, които усърдно се опитваха да се разсейват някак от мисълта за предстоящото.

Уейлиън и тук се опитваше да избягва погледите им, не че те му обръщаха някакво внимание. Бяха твърде засти да правят път на господарката му, която вървеше сред тях, а строгият ѝ поглед бе вперен на север, към лагера на хуртите. Когато стигна до Речната порта, щяха да се спуснат по каменните стъпала от бойниците и да се върнат обратно в Кулата на магистрите, но днес беше различно. Днес магистрата спря, опря облечените си в червени ръкавици ръце на крепостната стена и въздъхна дълбоко.

Уейлиън я гледаше как се взира на север и започна да се изнервя от мълчанието ѝ.

– Ти си верен чирак, Уейлиън – каза тя внезапно.

– Магистра? – Не знаеше накъде бие тя и не беше сигурен, че иска да разбира. Нима щеше отново да го изпрати на някоя невъзможна мисия? За да рискува отново живота си?

– Трябваше да ти спестя всичко това. Трябваше да те отпратя преди дни. Преди седмици.

– Но магистра, аз...

– Няма нужда да възразяваш. Знаем, че мразиш времето си тук. Мразиш мен. Но трябва да знаеш, че за всичко това си има причина.

Нещо не беше наред. Тя се разкриваше пред него. Споделеше му. Откакто я познаваше, никога не беше разкривала какво чувства. Той реши, че сигурно е някакъв страничен ефект от отровата, която бе заразила ръцете и тялото ѝ.

– Магистра, ще остана, докато съм...

Тя се засмя. И това озари лицето ѝ. Уейлиън беше така стъписан, че едва не падна от бойниците.

– Да, ще останеш, Уейлиън. Ще останеш, докато има нужда от теб, смел млад глупако. Точно по тази причина трябваше да ти спестя ужаса на предстоящото. Но именно глупаци като теб могат да спасят този град.

Той само се взираше в нея, искаше да ѝ каже, че не е смел. Беше ужасен. Беше ужасен от първия ден, в който стъпи в Кулата на Магистрите, но нещо му подсказваше, че тя знае това.

– Не виждам какво мога да сторя – рече той.

Тя го погледна със съчувствие.

– Ще се изненадаш, Уейлиън. Смелостта не е нещо, което може да бъде призовано с магия. Или я имаш, или я нямаш. Точно тя кара хора като теб да се изправят пред невъзможни неща, когато няма надежда. – Вгледа се в очите му. – Ти ще се бориш тук до края. И вероятността да умреш е като при всички останали.

Уейлиън трябваше да признае, че това не го изпълва с радост, но тя беше права.

– Значи е решено – каза той. – Няма да ходя никъде.

Те се взираха един в друг, нейните очи се впираха в неговите, преценяваха го. Каквото и да видя в дълбините му, то сякаш ѝ беше достатъчно.

– Ела – каза тя, като продължи по голямата крепостна стена. – Имаме още много работа.

Уейлиън я последва, макар да не се чувстваше по-смел.